

Եկեք ինձի, բոլոր յոգևած ու քեռնատրտածներ...

Մատթեոս 11.28

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒԻՐ**

*Հունիս, 2019թ.
№6 (112)*

Հայտ է տեսնում 2009թ. Հայիսից

ԴՐԱԽՏՆ ՈՒ ԿԵՆԱՅ ԾԱՌԸ

**ԱՍՏՎԱԾ ԿՈՏՐՈՒՄ ԷՐ
ՀՈՎՍԵԹԻՆ,
ՈՐՊԵՍՁԻ ԲԱՐՉՐԱՅՆԵՐ**

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Հունիս, 2019թ. №6(112)

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵՔ

Հրայր Ամիրեկյան Դրախտը և կենաց ծառը.....	1
Պավել Գրիգորյան Աստված կոտորում էր Հովսեփին, որպեսզի բարձրացներ.....	5
Գևորգ եղբոր հուշերից.....	10
Մետաքսյա Հակոբյանի վկայությունը.....	12
«Աղբը»՝ կրծքի տակ.....	14

Միտելի՜ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Միտելի՜ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

ԴՐԱԽՏԸ ԵՎ

ԿԵՆԱՑ ԾԱՌԸ

Սուրբ Գրքի առաջին էջերը կարդալիս հանդիպում ենք մարդկային պատմության մեջ եղած առաջին ողբերգությանը. մարդը հոգևորապես մեռավ, հետագայում նաև մարմնավորապես վնդվեց դրախտից, երկիրը անիծվեց, փուշ ու տատասկ բուսանեց... և այլն: Առաջին ողբերգության բուն պատճառները հասկանալն օգտակար կլինի նոր ողբերգությունից խուսափելու համար: Առաջին հայացքից պատճառը անհնազանդությունն էր, բայց կարելի է հարցը ավելի խորը վերլուծել՝ հիմնվելով Աստծու Խոսքի վրա: Աստծու Խոսքն ասում է, որ Ադամը մեռակ էր, և այդ մեռակությունը լավ չէր («աղեկ չէ Ադամին մեռակ ըլլայ»):

Մեռակության զգացումը բավական լուրջ հոգեբանական խնդիր է, որը լուծում է պահանջում: Եվ բնական է, որ Ադամը պետք է փնտրեր այդ լուծումը: Ըստ Սուրբ Գրքի՝ կենդանիների մեջ նրան հարմար ընկեր չգտնվեց, թեպետ այսօր կան մարդիկ, ովքեր իրենց մեռակության խնդիրը փորձում

են լուծել շուն ու կատու կամ այլ կենդանիների պահելով: Եվայի գոյությունը նույնպես չլուծեց խնդիրը: Մեռակության խնդրի լուծման փնտրտուքը շարունակվում էր: Եվ ահա հակառակորդի՝ սատանայի հետ խոսակցություն տեղի ունեցավ: Սատանան ասաց Եվային, թե՛ ոչ թե կմեռնես, այլ «աստվածների պես կլինես...», այսինքն՝ հավիտյան կապրես: Աստվածների պես լինելը երաշխավորում էր հավիտենական կյանք, որի մեջ տեղ չէր մնում մեռակությանը: Չնայած Ադամը ստեղծվել էր բարի, ուղիղ և կատարյալ, համեմայն դեպս մարդկային կյանքը լիարժեք չէր, ինքնաբավ չէր, այդ պատճառով էլ Ադամը մեռակ էր զգում իրեն, Եվան՝ նույնպես:

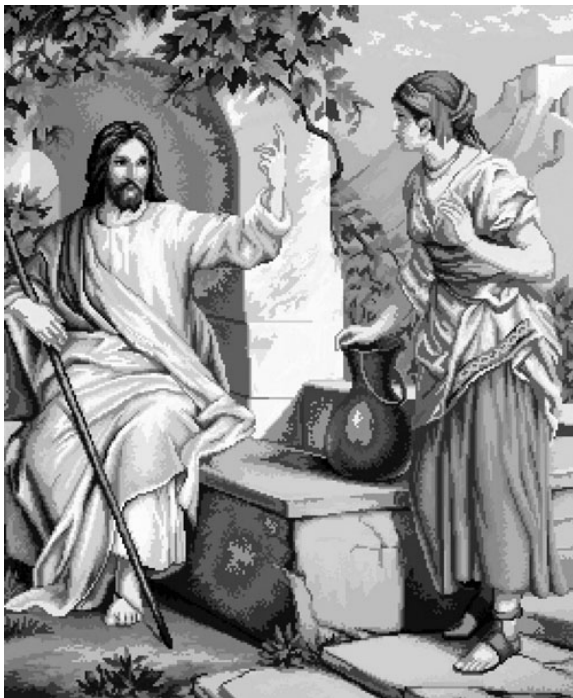
Իհարկե, հարցը կլուծվեր, եթե Ադամը ուտեր Կենաց ծառից և իր մեջ ունենար անստեղծ և անսկիզբ աստվածային կյանքը: Կենաց ծառը Աստծու առաջարկն էր մարդուն և միաժամանակ զգուշացում էր, որ մարդկային կյանքը չի կարող հարատևել առանց աստվածային կյանքն ընդունելու,

Բուկա 2019թ., № 6 (112)

թեկուզև մարդը գտնվելիս լինի դրախտում:

Աստվածաշունչը վերջանում է նորից Աստծու առաջարկով՝ «Հոգին և հարսը կ'ըսեն՝ եկուր.... ով որ ծարավ է՝ թող գայ.... կենաց ջուրը ձրի առնե՛» (Հայտն.22:17):

Հիսուսը սամարացի կնոջն ասում էր, թե՛ ինչ ջուր էլ խմեք, նորից կծարավեք, և միայն այն ջուրը, որը Ես կտամ, ձեր մեջ կդառնա աղբյուր, որը կբխի հավիտենական կյանքի համար, և երբեք չեք ծարավի:

Հիսուսը ասում էր. «գրքերը քննեցեք, բուն անոնք են, որ ինձի համար կը վկայեն», այսինքն՝ սկսած Ծննդոցից, վերջացրած Հայտնությունով, բոլոր Գրքերի հիմնական ասելիքը Աստծու հրավերն է, որ մարդը հավատքով իր մեջ ընդունի Աստծու շնորհը՝ աստվածային կյանքը: Կենաց ծառի պտու-

ղից ուտելով, կենաց ջուրը խմելով, իր սրտի դուռը Հիսուս Քրիստոսի թակոցների առաջ բացելով, երկնքից իջած հացը ուտելով, այսինքն՝ աստվածային բնությանը հաղորդ լինելով է, որ կյանքը կարող է հավիտյան շարունակվել: Մարդկային՝ ադամական կյանքը, որն ստեղծված է հողից, չի կարող հավիտենական լինել, թեկուզև դրախտային պայմաններում:

Ընդգծենք նաև, որ Նոր Կտակարանի հունարեն բնագրի մեջ Աստվածային կյանքը գրված է «զոյե» բառով, մարդկային կյանքը՝ «փայուխե», իսկ կենդանիների և բույսերի կյանքը՝ «բիոս»: Շատ մարդիկ Սուրբ Գիրքը կարդալիս այնտեղ գտնում են փիլիսոփայություն, հոգեբանություն, օրենքներ և ուսմունքներ, բայց չեն նկատում Սուրբ Գրքի գլխավոր ասելիքը՝ «տեսնելով տեսնում են և չեն տեսնում», քանի որ հոգևորապես կույր են:

Ամփոփելով այս ամենը՝ նորից ընդգծենք, որ Ադամի կարգավիճակը՝ դրախտային պայմանները և կենաց ծառի մերժումը, հանգեցրին սարսափելի ողբերգության, անեծքի և արտաքսման:

Հիմա ի՞նչ ասենք այն «փիլիսոփաների» մասին, որոնք ջանք չեն խնայում այս նույն իրավիճակը նորից ստեղծելու համար, հավանաբար կարոտ են ողբերգությունների:

Եհովայի վկաների բոլոր գրքերը կազմված են երկու նախադասությունից՝

1. Գրախտի գովազդ.

2. Կենաց ծառի մերժում:

Բացե՛ք նրանց ցանկացած գիրք և կտեսնեք դրախտի գովազդը՝ հացի առատություն, առողջություն, երիտասարդություն, խաղաղություն, երեխան խաղում է առյուծի հետ...

Գրքի մյուս կեսը Կենաց ծառի մերժումն է: Կենաց ծառի պտղից ուտելը կնշանակեր, որ մարդը, բացի իր՝ ստեղծված կյանքից, իր մեջ կունենար անստեղծ աստվածային կյանքը: Այս ճշմարտությունը ժխտելու համար Եհովայի վկաները դիմում են ամեն մի հնարքի:

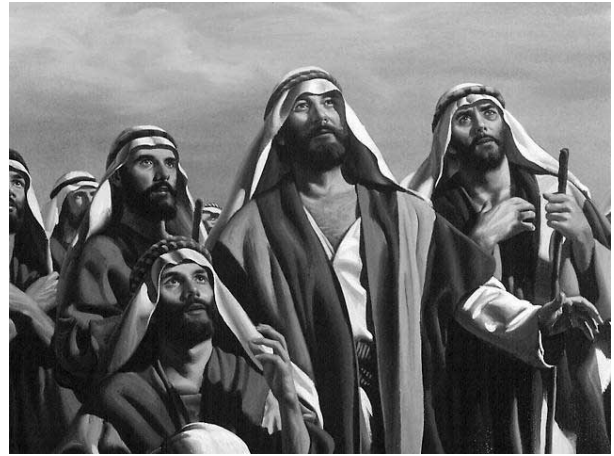
Սուրբ Գիրքն ասում է, որ Հայրն Իր անձի մեջ կյանք ունի (բնագրում՝ «գոյե»-ն), և տվեց Իր Որդուն, որպեսզի Նա էլ Իր անձի մեջ կյանք ունենա (Հովհ.5:26): Որդին այդ կյանքը երկնքից երկիր բերեց (այն կյանքը, որը Հոր մոտ էր, մեզ հայտնվեց): Քրիստոսի խաչվելուց հետո այդ կյանքը Սուրբ Հոգով շնորհվում է ամեն մի հավատացողին:

Առաքյալների վկայությունը այս ճշմարտությունն էր:

Պետրոս առաքյալ. այս աշխարհի ապականությունից փախչելով՝ Աստվածային բնությանը հաղորդ եղանք (Բ Պետր.1:4):

Պողոս առաքյալ. Քրիստոսի հետ խաչը ելա և ալ կենդանի եմ ոչ թե ես, այլ Քրիստոս կենդանի է իմ մեջ (Գաղ. 2:20):

Հովհաննես առաքյալ. Հավիտենական Կյանքը, որը Հոր մոտ էր, մեզ հայտնվեց (Ա Հովհ. 1:2):

Հիսուսը ասում էր. «Ես եմ ճամփան, ճշմարտությունը և կյանքը: Ոչ ոք չի կարող Հորը քով գալ, եթե ոչ ինձանով»: Սուրբ Գիրքն ասում է. «Երբ որ Հիսուս՝ մեր կյանքը հայտնվի», իսկ Եհովայի վկաները ասում են. «երբ որ Հիսուս՝ մեր կառավարիչը, վարչապետը հայտնվի»: Դե, իհարկե, որպես կյանք մերժելով Հիսուսին՝ գոնե վարչապետի պաշտոն են վերագրում, որ իբրև թե չնեղացնեն:

Սուրբ Գիրքն ասում է. «Հիսուս Քրիստոսով եղած կյանքի հոգու օրենքը ինձ ազատեց մեղքի և մահվան օրենքից», իսկ իրենք Քրիստոսին որպես Աստված մերժելով՝ ըստ էության մերժում են նաև Քրիստոսին որպես Փրկիչ՝ մնալով մեղքի ու մահվան օրենքի մեջ:

Հիսուսին որպես աստվածային բնության կրող մերժելով և դրախտը գովազդելով՝ փաստորեն ուզում են

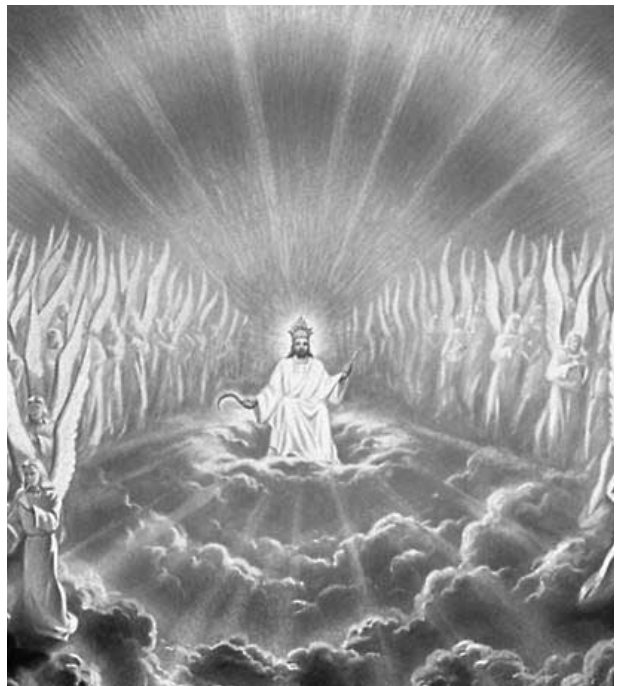
Բնկեա 2019թ.. Փ 6 (112)

վերականգնել այն նույն պայմանները, որոնք բերեցին անեծքի, կործանման և պատժի:

Այս ամենի մեջ ամենաողբերգականն այն է, որ ժխտելով Քրիստոսի աստվածությունը՝ միևնույն ժամանակ իրենց հայտարարում են քրիստոնյաներ: Իհարկե, այստեղ ուզած թե չուզած պետք է հիշենք Քրիստոսի խոսքերը՝ «վերջին օրերը շատերը կգան իմ անունով, բայց նրանք հափշտակող գայլեր են»:

Ամենացավալին այն է, որ հայոց պատարագը, ունենալով իր մեջ Քրիստոսի խորհուրդը՝ աստվածային կյանքի փոխանցումը Աստծուց մարդուն («Քրիստոս ի մեջ մեր յայտնեցաւ»), անհայտ աստվածային գանձ է մնում շատ հայորդիների համար, որոնք, թողնելով Քրիստոսի խորհուրդը, գնում են մոլորությունների հետևից, ինչպես Եհովայի վկաները: Նրանց վարդապետության էությունն այն է, որ եթե մարդու պայմանները լինեն հրաշալի, և թագավորը լինի Աստված, մարդկությունը կլինի երջանիկ և որևէ բանի կարիք չի ունենա: Սակայն մեզ բոլորիս համար պարզ է, որ Ադամն ու Եվան, լինելով դրախտում, առանց Կենաց ծառից ուտելու իրենք անբավարար էին զգում, և դրա համար էլ Եվան կերավ արգելված պտուղը՝ ակնկալելով լինել աստված և հա-

վիտյան ապրել: Բայց կենաց ծառից չուտելը բերեց մահվան, ու մարդու վրա տարածվեց անեծքը: Փաստորեն Եհովայի վկաները պնդում են, որ այն նույն իրավիճակը, որը Աստծու կողմից արժանացավ անեծքի ու պատժի, այս դեպքում արժանանալու է հավանության և ընդունելության, և Աստված հաճելու է դառնալ այս իրադրության թագավորը:

Սուրբ Գիրքը պնդում է, որ Աստված անփոփոխ է, նա նույնն է երեկ, այսօր և հավիտյան: Նրա մեջ դառնալու կամ փոփոխվելու շուրջ իսկ չկա: Այսքանից հետո պարզ է, որ Եհովայի վկաների առաջարկած «թագավորությունը», «ավետարանը», «քրիստոնեությունը», «փրկության ծրագիրը» ընդամենը քողարկված մոլորություն է:

Հրայր Ամիրբեկյան

ԱՍՏՎԱԾ ԿՈՏՐՈՒՄ ԷՐ ՀՈՎՍԵՓԻՆ, ՈՐՊԵՍՋԻ ԲԱՐՁԱՑՆԵՐ

Ուզում եմ մի հարցի շուրջ խորհենք. «Ի՞նչ մեղք էր գործել Հովսեփը, որ անցավ այդպիսի փորձություններով»: Նա սիրում էր Տիրոջը, հնազանդ էր իր հոր կամքին, նախանձավոր էր, որ եղբայրները Աստծու դեմ չմեղանչեն: Հայրը շատ էր սիրում Հովսեփին, դրա համար էլ գեղեցիկ պատմության մվիրեց նրան: Գրված է, որ եղբայրները նախանձեցին նրան: Այդ պատճառով էլ սպանել ցանկացան, բայց Հուդան համոզեց, որ չսպանեն, այլ գուրը ձգեն: Հանեցին իրենց եղբոր հագից պատմությանը ու եղբորը ձգեցին փոսը... Ի՞նչ մեղք էր գործել Հովսեփը... արտաքնապես՝ ոչ մի մեղք, ուղղակի նա պետք է անցներ Օրենքի դաստիարակությունը: Նրա տեսած երագում արեգակը, լուսինը և աստղերը երկրպագում էին իր աստղին: Այդ լսելով՝ նույնիսկ հայրը վրդովվեց... Նրան այդ գուրը նետեցին ոչ թե նրա համար, որ անկեղծորեն պատմեց իր տեսած երագը, այլ այն բանի համար, որ Աստված ցանկանում էր կոտրել նրա ներսի «Հովսեփ-եսը»:

Աստված գիտի, որ մենք մեր մոր արգանդից արդեն ծնվում ենք վարակ-

ված մի թույնով, որը կոչվում է «Դուք «աստված» եք»: Այսօր կնոջից ծնված մեկը չկա, որ իր ներսում չմտածի, թե իրենից լավ, խելացի, գիտուն, տաղանդավոր, իմաստուն մեկը չկա այս աշխարհում: Այսինքն՝ ցանկացած մարդ իր հոգու աշխարհում «աստված» է: Ի՞նչ պետք է անի Աստված, որպեսզի ապացուցի, որ դու ոչինչ ես:

Աստված Հովսեփին պիտի ապացուցեր, որ նա ոչինչ է: Ես իմ օրինակը բերեմ, թե ինչպես Աստված ցույց տվեց իմ ոչինչ լինելը: 1981-82 թթ., հավատքի գալու համար ինձ պատժել ուզելով՝ հայրս ինձ համալսարանից հանեց և գյուղ տարավ, որ շինարարության վրա բանվոր աշխատեմ: Շինարարության աշխղեկին էլ ասել էր, որ ինչքան ծանր, կեղտոտ գործ կա՝ ինձ տան, որպեսզի խելքս գլուխս գա: Գյուղի ջրամատակարարող խողովակը 150-180 սմ խորությամբ խրամատում վնասվել էր: Ջուրը լցվել էր փոսը, մենք պետք է այդ փոսը չորացնեինք, որ գողողը խողովակը գողեր: Ինձ այդ աշխատանքում գործընկեր էր մեր գյուղացի «գիժ» Գրիշը (ստացվում էր, որ այդ գյուղի երկրորդ «գիժը» ես էի):

Երևիս 2019թ., № 6 (112)

Մեկ էլ տեսա, որ հողակույտը փուլ է գալիս: Ես արագ օգնեցի Գրիշին, որ փոսից դուրս գա, քանի որ նա մեծահասակ մարդ էր, իսկ ես մնացի փլուզվող հողի տակ: Մինչև կոկորդս թաղվել էի հողի մեջ: Ես այդ վիճակում լացում էի, իսկ վերևում կանգնած մի մարդ ինձ հայհոյում ու անարգում էր: Աստված կոտրում էր ինձ, որ ես հասկանայի՝ ես «աստված» չեմ...

Այսօր մարդիկ չեն ուզում կոտրվել, և ցանկացած անձի դժբախտությունը սա է: Հովսեփին Պետափրեսի տան մեջ Աստված օրհնում էր: Այս անգամ ավելի վատ բան կատարվեց՝ Պետափրեսի կնոջ զրպարտությամբ Հովսեփին բանտ նետեցին: Մի՞թե նա բանտի արժանի էր: Ուրեմն ինչո՞ւ Աստված չպաշտպանեց նրան, թե՞ Աստված այդքան զորություն չուներ... Այսօր Աստված քեզ էլ է զցում դժվար իրավիճակների մեջ, որպեսզի մեռնի քո մեջ ապրող աստվածությունը, իսկ դու չես հասկանում:

Հովսեփը բանտում իր հույսը կապեց մատռվակի ու հացթուխի հետ, նրանք էլ ոչինչ չարեցին... նրա հույսը լրիվ մեռավ: Նա ոչ թե որոշ ժամանակով էր բանտարկված, այլ ցմահ: Աստված մարդուն ուզում է ապացուցել, որ նա մեղքի թագավորության բանտում ցմահ է բանտարկված: Եվ այս ամեն ճանապարհներն անցնելուց հետո տեսե՛ք, թե ինչ է ասում Հովսեփը, երբ կանգնում է փարավոնի առաջ.

«Ոչ թե ես, Աստուած պիտի տայ խաղաղության պատասխան Փարաոնի» (Ծննդ. 41:16):

Տեսնու՞մ եք, թե ինչպես է մեռել Հովսեփ-«աստվածը»:

Երբ քեզ անարգում են, քո մասին վատ բաներ են ասում... մի՛ վիճիր, այլ աղո՛թք արա Հովսեփի պես: Ցանկացած սերմ երբ ցանում էս, մինչև չի մեռնում՝ արմատ չի տալիս: Հիշե՛ք, հիմը արմատ չի կարող տալ, նոր ծլած ծիլն է արմատ ու պտուղ տալիս: Աստված ուզում է, որ մենք ուրանանք մեր անձը, մեռնի մեր «ես»-ը, որպեսզի կարողանանք պտուղ տալ:

Տեսնենք, թե ինչպես Աստծու օրենքը սպանեց Պողոսին. մեղքը ողջացրեց, ասաց՝ ներսումդ վիշապ կա: Մարդուց դաժան, մարդուց անպետք էակ մեկ էլ մարդն է: Պողոս առաքյալը շատ լավ հասկանում էր, թե ինչ է մեռնելը. «Որպես զի ինչպես մեղքը թագաւորեց մահով, այնպես շնորհքը թագաւորէ արդարութիւնով մինչև յաւիտեանական կեանքը մեր Տէրոջը

Յիսուս Քրիստոսի ձեռքով» (Հն. 5:21): Եթե ես օրենքի դաստիարակությունը անցած մարդ չլինեմ, կցանկանամ, որ դիմացինը մեռնի, այլ ոչ թե ես, սակայն եթե հասկանում եմ մեռնելու օգուտը, կխնդրեմ Հիսուսից, որ ես մեռնեմ:

Իմ նոր ապաշխարած ժամանակ ամեն անգամ, երբ կարդում էի Հիսուսի խաչելության մասին, ներսս բորբոքվում էր վրեժխնդրության կրակով: Ասում էի. «Տե՛ր, ների՛ր ինձ, բայց ես ուզում եմ մի հրեայի սպանել, որ այս ներսիս կրակը հանդարտվի»: Ու մի օր տեսիլքով տեսա, որ Հիսուսին խաչում են, ժողովուրդը բարձրաձայն գոչում է. «Խաչե՛լ», իսկ ամենաբարձրը ես եմ գոռում: Ես ոչ միայն գոռում էի, այլև մեխերն ու մուրճն էլ իմ ձեռքում էին: Այն ամբողջ ճանապարհին, որ Տերը գնաց մինչև Գողգոթա, ես թքում էի Նրա երեսին, մուրճով հարվածում գլխին... ու ես տեսա իմ ներսի վիշապին, որ գոռում էր. «Խաչե՛լ Նրան»: Եվ եթե հիմա ինձ ասեն, թե ով է աշխարհի ամենավատ մարդը, ես կասեմ. «Ե՛ս եմ»: Ես տեսա այն գազանին, որն իմ մեջ էր բնակվում: Ո՛չ Հիտլերը, ո՛չ Ստալինը այնքան դաժան չեն եղել, ինչքան ես:

Ամեն անգամ, երբ կարդում էի Սուրբ Գրքի այն խոսքերը, որոնք ասում են՝ դուք ոչինչ եք, ձեր գործերն էլ ոչինչ են, և ձեզ ընտրողն էլ պղծությունն է, ես չէի հասկանում, ինձ թվում էր, թե մի բան սխալ է գրված: Բայց մի

օր Աստված ցույց տվեց մի քաղաք, որը պղծությունից էր սարքված, և այդ քաղաքի կենտրոնում մի արձան կար կանգնած՝ պղծությամբ ստեղծված, և այդ արձանը ես էի, իսկ ճակատիս գրված էր «Պղծություն»: Այդ քաղաքում կար շնության արձան, գողության արձան, անառակության արձան... և Տերն ասաց. «Սա դու ես»: Քանի՞ մարդ կա, որ տեսել ու հասկացել է, թե ով է ինքը: Տերն ինձ դաստիարակել է, որ ես մեկին արհամարհելու փոխարեն ինձ պիտի արհամարհեմ: Հիսուսը թեպետ Աստված էր, բայց Իր անձը ունայնացրեց, ծառայի կերպարանք առավ, իսկ ես, որ պիղծ մարդ եմ եղել, ինչպե՞ս կարող եմ ինձ բարձրացնել: Դրա համար Պողոսը հայտարարեց. «Ես մեղավորների գլուխն եմ»:

Ես ուզում եմ մի բանի մասին խոսել, որ Սուրբ Հոգին է ինձ բացել, Դուկ. 23:39-ում գրված է. «Եւ այն կախուած չարագործներէն մէկը հայհոյութիւն կ'ընէր անոր ու կ'ըսէր, Եթե դուն Քրիստոսն ես, ազատէ քու անձդ ու մեզ ալ», նույնը գրված է նաև Մատթ. 47:44-ում. «Իրեն հետ խաչուած աւագակներն ալ նոյնպէս կը նախատէին զանիկա»: Ի՞նչ դաս է ուզում Աստված տալ մեզ սրանով. ինչքան դու նայես այս մեղքով լցված աշխարհին ու մարդկանց, այնքան դրա շուրջ գալու է քեզ վրա, և դու էլ դատապարտելու ես, մեղադրելու ես Հիսուսին: Ի՞նչ եք

Երևիս 2019թ., ՁԳ (112)

կարծում, Հովսեփն այդ գուրի մեջ ո՞ւմ էր տեսնում՝ եղբայրների՞ն, թե՞ Աստծուն: Եթե նա եղբայրներին տեսներ՝ պիտի չարանար, պիտի տրտնջար, պիտի անիծեր, սակայն Հովսեփն այդպես չվարվեց: Նա մաքուր սիրտ ուներ. «Երանի՜ անոնց, որ սրտով մաքուր են, վասն զի անոնք պիտի սեսնեն զԱստուած» (Մատթ. 5:8):

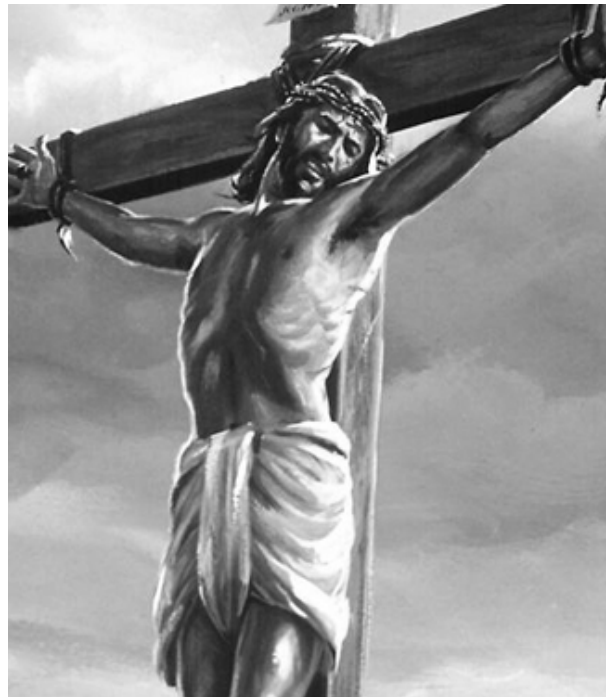
Ուզում եմ, որ Առակաց 22:11 խոսքը՝ «Սրտի մաքրութիւն սիրողին շրթունքներուն վրայ շնորհք կայ, ու թագաւորը անոր բարեկամ կ'ըլլայ», դառնա ձեր առօրյա աղոթքի նյութը:

Հիսուսն ամբողջ աշխարհի մեղքն Իր վրա վերցրեց, բայց Ինքը չմեղանչեց: Եթե դու Քրիստոսին ընդունած մարդ ես, դու քեզ բամբասողին, չարախոսողին չպետք է մեղադրես, այլ արցունք թափելով Հիսուսի նման պետք է խնդրես Հորը և ասես. «Հա՛յր, ների՛ր նրանց, քանզի չգիտեն, թե ինչ են անում», և տեղ տաս Սուրբ Հոգուն, որ Նա քո ներսից բարեխոսական աղոթք անի:

Եթե դու, քրիստոնյա լինելով, ուրիշի մեղքը նրա երեսով ես տալիս, ուրեմն Քրիստոսի սիրտը չունես: Ուրեմն Օրենքը կոտրելով պիտի տանի քեզ, որ դու հանդիպես Քրիստոսին, նոր կյանք ունենաս, ու Քրիստոսն ապրի քո մեջ:

Հիմա դիտարկենք ավագակներից

մեկի մտածելակերպը. նրանք երկուսն էլ նախատում էին Հիսուսին, բայց մի պահ մեկը հայացքը թեքեց ամբոխից ու նայեց Հիսուսին, որ ասում էր. «Հա՛յր, ների՛ր սրանց, քանզի չգիտեն, թե ինչ են անում»:

Ի՞նչ տեսավ այս մարդը: Նա տեսավ, որ աշխարհը հայհոյում է Հիսուսին, սակայն Նրա ներսից կյանք է հոսում: Խաչի վրա հրաշք չի եղել, խաչի վրա այն կյանքն էր խոսում, որը Աստված դրել էր Հիսուս-մարդու մեջ: Հիսուսը որպես մարդ էր խաչվում, քանի որ Աստված չի մեռնում, Աստված մեղքի պատարագ չի լինում: Հավատքը կառուցվում է սուրբ արյան զորության, այլ ոչ թե մեր գիտության ու իմաստության վրա: Մեղքը աշխարհ մտավ ոչ թե սատանայից, այլ մարդուց. «Վասն զի ինչպես մարդէ մը

մեղքը աշխարհ մտաւ, և այն մեղքէն մահը, և այնպէս ամէն մարդոց վրայ տարածուեցաւ մահը, քանզի ամէնը մեղանչեցին» (Հռ.5:12): Սա կատարել է Ադամը, սատանայի մասին խոսք չկա: Եղեմական պարտեզում չկար ո՛չ մեղք, ո՛չ սատանա: Աստված Ադամին ասել էր՝ բոլոր ծառերի պտուղներից համարձակ կե՛ր (դա վերաբերում էր նաև Կենաց ծառին), սակայն Ադամը մերժեց Աստծու առաջարկը, չկերավ Կենաց ծառից, դա արդեն մեղք է: Եթե դու Քրիստոսին ընդունես որպէս քո կյանք, քո առաջինն ու վերջինը, քո ալֆան և օմեղան, սատանան քեզ չի կարող հաղթել: Ես ժամանակին կայացրել եմ իմ որոշումը, դու էլ կարող ես կայացնել քո որոշումը: Մենք բոլորս մեղավոր ենք, բայց մեզ ներող կա, միայն թե պետք է որոշում կայացվի:

Ադամը չուզեց ուտել կենաց ծառից, հենց դա՛ է բուն մեղքը: Եթե դու մտածում ես, թե՛ ԱՄՆ-ում ապրեմ՝ լավ կլինեմ, Եվրոպա գնամ՝ լավ կլինի, լավ տուն ունենամ՝ լավ կլինի և այլն, սրանք կարիք են, ոչ թե կյանք: Միակ կյանքը Աստված Ինքն է:

Խաչի վրայի ավագակը, Հիսուսին նայելուց հետո, ասաց երկրորդ ավագակին. «Դուն Աստծմէ չե՞ս վախճար, որովհետև նույն դատապարտութեան մէջ ես: Ու մենք իրաւունքով, քանզի ահա մեր ըրածներուն արժանաւոր

հատուցումը կ'առնենք. բայց ասիկա գէշ բան մը չըրաւ» (Գուկ.23:40-41): Հետաքրքիր է, ի՞նչ տեղի ունեցավ այս անձնավորության հետ, որ քիչ առաջ դատապարտում էր, իսկ հիմա ասում է, որ ինքն իր արժանի պատիժն է կրում, իսկ ա՛յ, Հիսուսը անմեղ է: Երանի՛ մեզնից յուրաքանչյուրը հասկանա, որ ինքն արժանի է և՛ խաչի, և՛ դժոխքի, և՛ կրակէ լճի... որովհետև մեղավոր է, իսկ Հիսուսն անմեղ էր, որ դատապարտվեց մահվան:

Խնդրում եմ աղոթեք, որ բացվի ձեր մեղավորությունը: Եթե մեղքը չբացվի, խաչը չի բացվի: Բերեմ օրինակ Սուրբ Գրքից. «Ահա դուք ոչինչ էք, ու ձեր գործն ալ ոչինչ է. ձեզ ընտրողը պղծութիւն է» (Ես.41:24): Եսայի մարգարեն խոսում է մարդու մեղավոր լինելու մասին, 53-րդ գլխում միայն գրված է խաչելության մասին: Մինչև չտեսնես քո մեղավոր ու խղճալի վիճակը, չես հայտնի Աստծուն քո գոհությունը: Վեց տարի ծոմով, արցունքով աղոթելուց հետո միայն հասկացել եմ, որ ինձնից մեղավոր մարդ չկա: Երբ մարդը հասկանում է իր մեղավոր լինելը, Փրկչի կարիք է զգում: Եթե դու դեռ չես հասկացել ու գիտակցել քո մեղավորությունը, Փրկչի կարիք չես զգա:

Պավել Գրիգորյան

Երևան 2019թ., ՕՆ 6 (112)

ԳԵՎՈՐԳ ԵՂԲՈՐ ՀՈՒՇԵՐԻՅ

Շատ տարիներ առաջ, երբ ես ծառայություն էի իրականացնում Երրորդ մասում, Ռ. անունով Աստծուն հաճելի մի քույր ունեինք: Նա հինգ զավակների մայր էր (երեք տղա և երկու աղջիկ): Ամուսնու՝ Վ.-ի հետ լավ ընտանիք էին կազմել: Քույրս շատ էր սիրում Տիրոջը, սակայն մեղքի մասին դեռ այդքան խորը գիտություն չուներ: Այդ տարիներին հաճախ էինք զգուշացնում ժողովրդին, որ ձեռքի վրայից ոչինչ չառնեն, քանի որ դրանք գողացված են լինում: Մի օր Ռ.քրոջ ծանոթներից մեկը նրան առաջարկում է պետական գնից ցածր գնով օճառ գնել: Նա էլ առանց երկար մտածելու գնում է: Երբ հարսն ու աղջիկը հանդիմանում են իրեն, որ ինքը սխալ է կատարում գողացված օճառներ գնելով, քույրիկն արդարանում է, թե՛ տասնհինգ ռուբլի օգուտ ենք անում: Սակայն նա կատարած սխալից չի սթափվում նաև այն ժամանակ, երբ աղջիկն ու հարսը հիշեցնում են իրեն հենց իր խոսքերը. «Եղբայրներն ասացին, որ գողացված ապրանք չգնենք, որովհետև գնողը մեղքին հանցակից է դառնում»:

Որոշ ժամանակ հետո Ռ. քրոջ ամուսինը, որը շատ աշխատասեր ու համեստ մարդ էր, աշխատանքից տուն է գալիս, հագուստը տալիս է կնոջը, որ մաքրի ու կարգի բերի: Քույրիկը շավարն արդուկելուց առաջ դատարկում է ամուսնու գրպաններն ու գումարը դնում պատուհանի գոգին: Բայց մինչ իր գործին անցնելը մի քանի ռուբլի դնում է իր գրպանը՝ մտածելով, որ ամուսինը գինովցած է ու չի հիշի, թե ինչքան գումար կար գրպանում: Առավոտյան ամուսինը կնոջը հարցնում է.

- Իմ գրպանում գումար կար, ո՞ւր է:

- Շավարդ արդուկելուց առաջ հանել դրել եմ պատուհանի գոգին,- պատասխանում է կինը:

Ամուսինը հաշվում է գումարն ու տեսնում, որ պակաս է, ասում է.

- Գումարս պակաս է:

Կինը չի անկեղծանում, որ ասի, թե

տան հոգսերի համար ինքն է վերցրել, ասում է.

- Դու երեկ հարքած էիր, ի՞նչ գիտես, թե ինչքան էր մնացել գրպանումդ:

- Չէ՛,- պատասխանում է նա,- ես ինչքան էլ խմեմ, միևնույնն է, իմ գրպանի հաշիվը շատ լավ հիշում եմ:

Հարսն ու աղջիկը հանդիմանում են նրան այդ արարքի համար և հիշեցնում, որ իրենց հենց ինքն է սովորեցրել, թե՛ ամուսնու գրպանը չի կարելի մտնել: Ամուսինն ասում է՝ դու ազնիվ չես, գողություն ես արել: Նա նորից արդարանում է, որ ընտանիքի հոգսերի համար է վերցրել և այլն... Երբ կատարվածի մասին ինձ պատմեց, ես նրան հանդիմանեցի՝ ասելով, որ լավ օրինակ չի տալիս շրջապատին: Օրինակ բերեցի Ուրիային, որին Դավիթը տվել էր մի նամակ, որում նրա դատավճիռն էր գրված, բայց նա չբացեց ու չկարդաց:

Այդ գիշեր քույրիկը երազ է տեսնում, որ իրենց բակում շատ ծաղիկներ կան, բայց դրանք թոշնած են: Բակում մի աղբյուր է լինում, որի վրա իր անունն է գրված լինում, սակայն այդ աղբյուրից ջուր չի գալիս, որովհետև խցանված է լինում: Երբ նա ինձ այդ երազը պատմեց, ասացի. «Քույրիկ ջան, ձեր տան աղբյուրը դու ես, բայց դու քո անազնիվ, ոչ ճիշտ վարքագծով փակում ես այդ աղբյուրի ակը: Քո շրջապատի մարդկանց, հարևաններին փոխանակ աղ ու լույս, օրինակ լինելու՝ քո ոչ ճիշտ վարքագծով փակել

ես այդ աղբյուրի բերանը»: Նա մի փոքր նեղվեց ու ասաց, որ ես ծայրահեղ բաներ եմ ասում: Ես նորից նրան փորձեցի ճշմարտության խոսքին ուղղել, սակայն նա մնաց իր կարծիքին:

Քիչ ժամանակ անց նրա կյանքում հետաքրքիր մի բան է կատարվում. արյան տոկոսն այնքան է իջնում, որ նա արդեն մահամերձ վիճակում է հայտնվում: Որդիները տարբեր բժիշկների են հրավիրում, Արյան փոխներարկման ինստիտուտից արյուն են բերում: Այդ արյունը ներարկելուց հետո արյան տոկոսն ավելի է ընկնում: Բժիշկը վախից փախչում է: Որդիներն ուզում են բժշկին գտնեն, որ պատասխան պահանջեն իրենց մոր հետ կատարվածի համար, սակայն նա թույլ չի տալիս ու ասում է. «Եթե իմ մեջ Հիսուսի արյան գոնե մի կաթիլ կա, դա բավական է, որ իմ կյանքը փրկվի»: Այդ խոսքերի հետ ամեն ինչ դառնում է դեպի լավը: Թեկուզ ինքը տկար էր շատ բաներում, սակայն տղաների առաջ դավանում է Հիսուս Քրիստոսի արյան ամենակարողությունը:

Նա առողջացավ, ոտքի ելավ, սակայն մի բան էլ ուներ իր կյանքում, որ չէր թողնում՝ նա շերեփը հարսներից չէր տալիս: Երբ ասում էի, թե՛ ա՛յ քույր, ինչո՞ւ չես տալիս, ասում էր՝ լավ չեն եփում: Ասում էի՝ ա՛յ քույր ջան, դու սկզբում լա՞վ ես եփել, թող նրանք էլ եփեն, որ սովորեն:

Գևորգ Բաբուջյան, ԱՄՆ

Բնիկ 2019թ., № 6 (112)

ՄԵՏԱՔՍՅԱ ՀԱԿՈԲՅԱՆԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Հայրս ողջ կյանքում եղել էր կուսակցական աշխատող: Ամեն անգամ, երբ Աստծու մասին խոսելուց հետո հարցնում էինք, թե իր կարծիքով Աստված կա՞, նրա պատասխանն անփոփոխ էր. «Իմ խիղճն է իմ Աստվածը»: Այս ամենն այնքան երկար էր ձգվել, որ ես, հավատացյալ լինելով, դադարել էի կատարել իմ հիմնական գործը՝ աղոթել ծնողիս համար, ու գտնում էի, որ ավելորդ է. միևնույնն է՝ չի հավատա: Իմ փոխարեն մորաքրոջս աղջիկներն ու հորեղբորս որդին միաբան աղոթում էին նրա հոգու փրկության համար:

Լրացավ նրա կյանքի ութսունյոթ տարին: Արդեն իրեն լավ չէր զգում, որովհետև չէր կարողանում առաջվա նման դուրս գալ զրոսնելու ու իր հասակակիցների հետ շփվելու:

Դրանից որոշ ժամանակ հետո սկսեց ցավեր ունենալ, ասում էր, որ սիրտը վատ է, և մի անգամ այնպես վատացավ, որ ստիպված էի շտապ օգնություն կանչել: Բժիշկները քննեցին նրան, էլեկտրասրտագրություն արեցին ու ասացին. «Հայրի՛կ ջան,

դուք քառասուն տարեկանի սիրտ ունեք»: Ցավերը շարունակվում էին, արդեն ո՛չ գիշերն էր հանգստանում, ո՛չ ցերեկը, սակայն միտքը այնքան փակ էր, որ ես նրա համար չէի աղոթում:

Եղբայրս գիշերները երկար նստում էր կողքի սենյակում, ու մի օր հայրս մոտենում է նրան ու ասում. «Գիտե՞ս, Ներսէ՛ս, ես նոր ինքս ինձ համար աղոթք արեցի, էնպես ներսս խաղաղվեց...»: Եղբայրս նրան հարցնում է, թե կցանկանա՞, որ ես Հրահատ եղբորը կանչեմ իր համար աղոթելու: Հայրս առանց վարանելու ասում է՝ թող կանչի:

Քանի որ հայրս լավ ծանոթ էր Հրահատ եղբոր հետ, մտածեցի՝ երևի նրան դժվար կլինի խոստովանել ծա-

նոթ մեկի մոտ, այդ պատճառով որոշեցի եղբորս որդուն խնդրել, որ Ձեյթունի տարածքի եղբայրներից գան:

Հաջորդ օրն իսկ Ձեյթունի տարածքից եկան երկու եղբայր: Հայրս ինչպես բոլոր հավատացյալներին, նրանց էլ ոչ միայն սիրով ընդունեց, այլ նաև ընդունեց իր մեղավոր լինելն ու Հիսուս Քրիստոսին ընդունեց իրեն անձնական Տեր ու Փրկիչ: Չմոռանամ ասել, որ ինձնից էլ դժգոհեց, որ գաղտնի իմ սենյակում եմ աղոթում, չեմ գնում իր սենյակում աղոթելու, որ ինքն էլ միանա: Սա ինձ համար, որպես հավատացյալի, արդեն ապտակ էր, որ Տիրոջից առաջ դատաստան էի արել ու հորս դժոխք ուղարկել:

Այդ օրվանից մենք նրա ձայնը չլսեցինք, միայն խորը տնքում էր, իսկ երբ հարցնում էի, թե՝ ո՞րտեղդ է ցավում, նա պատասխանում էր՝ ոչ մի տեղս էլ չի ցավում:

Մի քանի օր հետո Հրահատ եղբայրը Կարեն և Ֆրիդոն եղբայրների ու երկու քրոջ հետ եկան հորս այցելելու: Երբ Հրահատ եղբայրը նրան հարցրեց, թե Աստծու հետ հա՞շտ է արդյոք, նա մի պահ մտածեց ու ասաց. «Ես ինչքան տեսնում եմ՝ հաշտ եմ: Ամեն մեկն էլ մի պատճառով պիտի գնա: Ես խոռով չեմ Աստծուց»: Եղբայրներս նորից աղոթք արեցին նրա համար ու դուրս եկան: Մի երկու ժամ էլ չէր անցել նրանց գնալուց, երբ

կողքս նստած՝ անսպասելի, մի քանի վայրկյանում հայրս հեռացավ դեպի հավերժություն:

Երբ դրանից հետո Հրահատ եղբայրը մեր տուն եկավ, մենք դեռ ուշքի էլ չէինք եկել կատարվածից: Ես ու եղբայրս պատմում էինք եղելությունը, Հրահատ եղբայրը եղբորս հարցրեց. «Հո Աստծու դեմ չե՞ս տրտնջում, Ներսէ՛ս ջան»: Եղբայրս նրան ասաց. «Հրահա՛տ եղբայր, որ ասեմ շատ ուրախ եմ, կհավատա՞ս... ես շատ ուրախ եմ, որ հայրս Աստծու հետ հաշտված գնաց, հետո էլ՝ որ չտանջվեց»:

Աստծու գործերն անքննելի են, ու մի մեղավորի կորուստ անգամ Նա չի ցանկանում: «Քանզի Աստուծոյ փրկարար շնորհքը բոլոր մարդոց երեցաւ» (Տիտոս 2:11): «Իմ որդեակներս, այս բաները ձեզի կը գրեմ, որպէս զի մեղք չգործեք. և եթէ մէկը մեղք գործելու ըլլայ, Հօրը քով բարեխօս ունինք Յիսուս Քրիստոս արդարը: Եվ անիկա մեր մեղքերու քաւութիւն է, և ոչ թէ միայն մերիններուն, հապաբոլոր աշխարհի ալ» (Ա Հովհ. 2:11):

Մի՛ շտապեք մարդկանց նկատմամբ Աստծուց առաջ դատաստան անել: Աստված մեր պատկերացրածից շատ մեծ է ու բարի:

Մետաքսյա Հակոբյան
Մոնումենտի տարածք

Երևան 2019թ., ՅՆ (112)

«ԱՂԲԸ»՝ ԿՐԾՔԻ ՏԱԿ

Մի երիտասարդ, մեծահարուստ գործարար ապրում էր ծնողների հետ՝ շքեղ կյանքով: Տարիներ շարունակ, ամեն ամիս բարեգործություններ էր անում մանկատներին, ծերանոցներին, մուրացկաններին: Ծնողների խորհրդով որոշեց գնել նաև սեփական տարածք, շենք կառուցել և այն դարձնել անտուն թափառականների ապաստան: Երիտասարդ մեծահարուստը հասավ իր նպատակին: Շինարարությունն ավարտեց: Սկսեց հավաքել անտուն թափառականներին՝ քաղաքի փողոցներից, գետնանցումներից, մայթերից ու բոլոր այն վայրերից, որտեղ նրանք գիշերում էին: Նրանց ապաստան տվեց իր նորակառույց շենքում՝ ամենքին տեղավորելով հարմարավետ բնակարաններում:

Ծնողները տեսան և հերթական անգամ հիացան իրենց զավակի աշխատանքով: Անցան օրեր: Մի օր էլ

տղան ծնողների հետ գրուցելիս պատմեց շենքում ապրող մուրացկաններից, շինարարության ժամանակ ունեցած իր տպավորություններից, ապրումներից, ապա ընթերցեց նրանց շնորհակալական նամակները:

- Բայց այս ամենի մեջ կա մի դեպք, որը մտքիցս դուրս չի գալիս,- ասաց նա՝ ավարտելով պատմությունը:

- Այդ ի՞նչ դեպք է, որդի՛ս,- հարցրեց հայրը,- պատմի՛ր մեզ, տղա՛ս:

- Երբ սկսեցինք հերթագրել քաղաքի մուրացկաններին՝ շենքում բնակարան տալու համար, մուրացկաններից մի աղջիկ մոտեցավ ինձ և խնդրեց, որ իրենց բնակարանը չլինի շենքի մեջ:

- Իսկ որտե՞ղ էին ուզում ապրել նրանք,- հարցրեց մայրը:

- Աղբարկղի դիմաց,- պատասխանեց որդին:

- Ի՞նչ աղբարկղ, ո՞ր աղբարկղի,- զարմացավ հայրը:

- Այո՛, հայրիկ, աղբարկղի դիմաց: Այն աղբարկղի, որ դրված էր շենքի բակում: Բայց ամենից սարսափելին ես իմացա հետո, երբ ստացա մի նամակ: Նամակում աղջիկը մանրամասնորեն պատմում էր իրականությունը: Ես կկարդամ այն ձեզ համար:

Տղան ծոցից հանեց մի նամակ և սկսեց կարդալ. «Բարև՝ Ձեզ, պարոն: Ես Ձեր շենքի աղբարկղի դիմաց ապրող ընտանիքի աղջիկն եմ, որ խոստացել էի բացատրել մեր նմանօրինակ խնդրանքի պատճառը: Ես իմ ընտանիքի 3-րդ աղջիկն եմ: Իմ ծնվելուց հետո, երբ մայրս կրկին հղիացավ, հայրս ստիպեց, որ արորտ անի: Նա անընդհատ պնդում էր, որ մայրս ի վիճակի չէ տղա բերելու, իսկ մեզ 4-րդ աղջիկը պետք չէ: Մայրս դեմ էր կանգնում այդ որոշմանը: Հայրս գիշերները հարբած գալիս էր տուն, վեճ սարքում և մորս անհնազանդության համար ծեծում նրան: Ծեծի բաժին հասնում էր նաև մեծ քույրերիս, քանի որ հաճախ փորձում էին կանխել վեճը: Վեճերի պատճառով քույրերս լքեցին մեզ ու մինչ օրս էլ նրանցից տեղեկություն չունենք: Շաբաթներ անց մայրս հասկացավ, որ այդ երեխային չհեռացնելու պատճառով ընտանիքը քանդվեց: Տնից հեռացան երկու աղջիկները, իսկ ինքը շարունակում էր տառապել հարբած ամուսնու հայիոյանքներից:

Դժբախտաբար, փոշմանեց և որոշեց հեռացնել երեխային, սակայն բժիշկները հրաժարվել էին արորտ անելուց՝ ասելով, որ պտղի հեռացման թույլատրելի ժամկետն անցել է, և երեխան արդեն ձևավորվել է: Ինը ամիս մայրս անեծքով ու բարկությամբ կրում էր երեխային կրծքի տակ:

Նա անիծում էր իր որովայնում գտնվող մանկանը և կրկնում, որ սպանելու է իրեն, քանզի հավատում էր, որ մեր ընտանիքի անհաջողությունների պատճառն այդ երեխան է: Ամիսներ անց նա ծննդաբերեց քաղաքի այգիներից մեկում, մարդկանց աչքից հեռու, բայց տուն վերադարձավ առանց մանկան: Մենք այդպես էլ չկարողացանք իմանալ, թե ի՞նչ էր արել մանկանը աշխարհ գալուց րոպեներ հետո: Դրանից հետո էլ հայրս դարձյալ վիճում էր. «Ի՞նչ արեցիր երեխային, դու մանկասպան ես: Ու՞ր ես տարել, անխիղճ: Գոնե մանկատուն կտայինք»: Վեճը մեր տան մեջ չդադարեց տարիներ շարունակ: Այդ երեխայից ազատվելն ասես անեծք լինե՞ր մեր տան վրա, քանի որ կարճ ժամանակ հետո մենք հայտնվեցինք փողոցում: Տարիներ շարունակ սովորեցինք ապրել փողոցում գումար խնդրելով: Ինքներդ էլ,

Երևան 2019թ., № 6 (112)

քաղաքի տարբեր մասերում մեզ հանդիպելիս, առատ ողորմություն էիք տալիս, պարո՛ն: Երբ իմացանք Ձեր շենքի մասին՝ հայրս էլ, մնացած մուրացկանների նման, ցանկացավ հաջորդ առավոտյան գալ և տուն խնդրել: Սակայն այդ գիշեր մայրս խոստովանեց ամեն բան: Նա պատմեց, որ այն չարաբաստիկ օրը ցանկացել է երեխային սպանել, բայց չի կարողացել ձեռք բարձրացնել անօգնական մանկան վրա և նրանից ազատվելու համար գցել է մոտակա աղբարկղը: Նա միայն լացում էր և կրկնում, որ իր կրծքի տակ ինը ամիս կրած երեխային աղբ էր համարել: Նա ասաց, որ չի կարողանա ապրել նորմալ բնակարանում, քանի դեռ իր խղճի խորքում իր բալիկն ապրում է աղբամանի մեջ: Ծնողներս հասկացան, որ իրենք արժանի չեն նման լավ պայմանների, քանի որ իրենց երեխան աղբարկղի մեջ է: Դրա համար էլ որոշեցինք Ձեզ դիմել նման խնդրանքով, որպեսզի ամեն անգամ տնից դուրս գալիս նայենք աղբարկղերին ու երբեք չմոռանանք կատարվածը: Մենք արժանի չենք վայելելու այն գեղեցիկ, բարեկարգված տեսարանը, որից օգտվում են շենքի մնացած բնակիչները»:

- Պատկերացնո՞ւմ եք, նրանք երեխային աղբ են համարել,- ասաց որդին՝ ավարտելով պատմությունը:

Ծնողները հուզվեցին:

- Տեսնո՞ւմ ես, տղա՛ս,- ասաց հայրը,- երեխան Աստծու պարգևն է: Նրան սպանելը մեղք է և անարգանք Նվիրողի նկատմամբ: Քո երկու եղբայրները զոհվեցին պատերազմում, իսկ դու դարձար այն մեկը, որը մեզ հիմա պահում է առոք-փառք կյանքով: Մենք այսօր ոչ մի բանի կարիք չունենք քո շնորհիվ: Վստահ եմ՝ այն «աղբը», որը նետել են աղբանոց, իրենց այսօրվա առոք-փառք պահող երեխան էր լինելու: Այդ երեխայի շնորհիվ նրանք փողոցներում չէին ապրի, հացի փող էլ չէին խնդրի մարդկանցից:

- Հայրի՛կ, դու կարծում ես նման ծնողներից կծնվե՞ր այնքան արժանապատիվ մեկը, որը կազատեր իրենց անտուն և սոված ապրելուց:

Այդ պահին մայրը սրբեց արցունքներն ու ասաց.

- Տղա՛ս, այդ մուրացկանի կրծքի տակ ինը ամիս ապրած և աղբարկղ նետված «աղբը» դու ես, և այդ օրը մենք ենք քեզ գտել, հասցրել հիվանդանոց, փրկել քո կյանքն ու որդեգրել...

ՄԻՐԵԼԻ ԸՆԹԵՐՑՈՂ

Աստված սիրում է քեզ եւ ուզում է, որ հաւատարամ Իրեն ու փրկություն ունենաս: Այդ մասին Հովհաննու 3:16-ում կարդում ենք.

«Որովհետեւ Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն փոխեց, որ ով Նրան հաւատարմ չկորչի, այլ հավիտենական կյանք ունենա»: Եթե ուզում ես մոտրիկից ծանոթանալ Աստծուն եւ Նրա Խոսքին, կարող ես դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով:

Երևան

Ավան	093-53-25-26	Ամիրքեկյան Հրահատ
Զեյթուն	055-66-82-06, 099-66-82-06	Այդինյան Ատն
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	093-53-25-26	Ամիրքեկյան Հրահատ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Սահակյան Վադրան
Նորքի զանգված	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան Ահարոն
Նորքի զանգված	091-16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077-55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093-53-25-26	Ամիրքեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

Շրջաններ

Արուսյան	094-34-75-91	Զաքարյան Սամվել
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան Վալերի
Աշտարակ	098-01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գատաղարյան Միշա
Արարատ	094-20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արթիկ	077-70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Այվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	098-46-12-61	Թուխոյան Ստյոպա
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարդյան Մհեր
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան Ռոբերտ
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Դարաբաղ	094-00-94-08	Մարդյան Մհեր
Դամբարակ(Կարմիր)	093-73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան Անգսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարձանյան Գրիշա
Չարենցավան	093-28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094-92-00-60	Վարդանյան Մարտուն
Սևան	093-53-25-26	Ամիրքեկյան Հրահատ
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան Տոկիկ
Վեդի	094-03-26-16	Ադաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093-09-84-33	Սուքիասյան Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան Արթուր

ԵԹԵ ՓՈՐՉՈՒԹՅԱՆ ՄԵՉ ԵՍ...

Արթուն կեցեք և աղօթք ըրեք, որպես զի փորձութեան մէջ չմտնեք. հոգին յօժար է, բայց մարմինը տկար:

Մատթեոս 26:41

Ուստի ան որ կը սեպէ թէ հաստատուն կեցած է, թող զգուշանայ որ չըլլայ թէ իյնայ: Չեզի մարդկային փորձութենէ զատ ուրիշ չէ պատահած. բայց Աստուած հաւատարիմ է, որ ձեզ պիտի չթողու ձեր կարողութենէն աւելի փորձուիլ, հապա փորձութեանը հետ ազատութեան միջոց մըն ալ պիտի տայ, որպէս զի կարող ըլլաք համբերել: Անոր համար, ի՛մ սիրելիներս, կռապաշտութենէ փախեք:

Ա Կորնթացիս 10:12-14

Վերջապէս, եղբայրներ, ինչ որ ճշմարտութիւնով է, ինչ որ պարկեշտութիւնով, ինչ որ արդարութիւնով, ինչ որ մաքրութիւնով, ինչ որ սիրով, ինչ որ բարի համբաւով, ինչ առաքինութիւն և ինչ գովութիւն որ կայ, այն բաները խորհեցեք:

Փիլիպպեցիս 4:8

Տէրը զիտէ բարեպաշտները փորձութենէ ազատել, և անիրաւները տանջանքի համար դատաստանի օրուան պահել:

Պետրոս 2:9